

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/347/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6817204278
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6817204278.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného JUDr. Barborou Korenecovou, advokátkou, Advokátska kancelária, so sídlom Slnecná 765/3, 900 45 Malinovo, proti žalovanému Z. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom E. XXXX/XX, XXX XX X., o zaplatenie 784,20 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Revúca, č. k. 6Csp 107/2017-30 zo dňa 25. 07. 2017, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 784,20 € titulom plnenia zo zmluvy o úvere uzavretej medzi stranami sporu dňa 20. 07. 2012, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 350 €, ktorý mal žalovaný zaplatiť žalobcovi spolu s odplatom vo výške 322 €, a to v 12. mesačných splátkach po 56 €, počnúc dňom 28. 08. 2012.

2. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že vyššie uvedená zmluva neobsahuje obligatórnu náležitosť vyžadovanú zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej v texte „zák. č. 129/2010 Z. z.“), a to priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platný ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. y/ tohto zákona. Zdôraznil, že údaj o priemernej hodnote RPMN je pritom práve tým údajom, ktorého neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Navyše podľa § 24 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. náležitosti podľa § 9 ods. 1 tohto zákona musia obsahovať aj tie zmluvy o úvere, ktoré nie sú spotrebiteľskými úvermi, teda bez ohľadu na potenciálne právne postavenie dlžníka ako spotrebiteľa.

3. Okresný súd odhliadnuc od vyššie uvedeného zdôraznil i to, že žalovaný sa v zmluve za poskytnutie úveru vo výške 350 € zaviazal zaplatiť žalobcovi ako odplatu sumu 322 €. Pri splatnosti úveru v dobe jedného roka, potom celková odplata žalovaného za poskytnutie úveru predstavuje v prepočte 90 % ročne. Aj bez ďalšieho podrobnejšieho zisťovania úrokových sadzieb na trhu spotrebiteľských úverov preto okresný súd uzavrel, že takto vysoká odplata odporuje dobrým mravom, ako aj zásadám poctivého obchodného styku (§ 265 Obch. zák.) teda základným morálnym a etickým zásadám, na ktorých sa nie vždy úspešne snaží stáť táto spoločnosť. Uzavrel, že ak by aj žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver nebol považovaný za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 zák. č. 129/2010 Z. z. predmetná

zmluva o úvere je, pokiaľ ide o odplatu, absolútne neplatným právnym úkonom (§ 39 Občianskeho zákonníka) resp. výkonu práva žalobcu, z takejto zmluvy nemožno poskytnúť právnu ochranu.

4. Na záver okresný súd uviedol, že predmetom konania bolo zaplatenie zostatku istiny 161 €, poplatku 218,95 €, trov mediáčného konania vo výške 162,71 €, poplatku za upomienky 52 €, kapitalizovaného úroku vo výške 181,62 €, a kapitalizovaného úroku z omeškania 7,91 €. Keďže súd vyhodnotil, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov sporným zostalo len zaplatenie zostatku istiny 161 €, avšak z rozporných skutkových tvrdení žalobcu a z predložených listinných dôkazov nebolo možné zistiť koľko dosiaľ žalovaný žalobcovi zaplatil, a teda nebolo možné uzavrieť, či aj v tomto rozsahu je nárok žalobcu dôvodný. Navyiac z vykonaného dokazovania vyplynulo, že posledná splátka úveru bola splatná dňa 28. 10. 2013, pričom žaloba bola súdu doručená dňa 08. 06. 2017, teda po uplynutí 3 ročnej premlčacej lehoty podľa § 101 Občianskeho zákonníka, keď na premlčanie súd prihlíadal aj bez návrhu (§ 5 b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa).

5. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý odmietol postavenie žalovaného ako spotrebiteľa. Zdôraznil, že zmluvné strany si v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka dohodli, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Poukázal na vzťah Obchodného a Občianskeho zákonníka, ktorý je založený na subsidiárnom základe. Zároveň namietal, že v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty žiaden zákon a ak záväzkový vzťah vznikol pred 01. 06. 2014 odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi sa riadi podľa predpisov účinných do 31. 05. 2014. Regulácia odplaty sa teda riadi § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch.

7. Žalobca zároveň poukázal na rozsudok Súdneho dvora vo veci C - 42/15 zo dňa 09. 11. 2006 a vyjadril sa k tvrdeniam súdu týkajúcim sa termínu konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ teda ide o výšku príslušného poplatku, tento je v zmluve o úvere dostatočne jasne uvedený, výrazne napísaný a je uvedený hneď pri sume poskytnutého úveru. Teda žalovaný musel vedieť posúdiť hodnotu protiplnenia. Dôkazné bremeno pritom v otázke primeranosti odplaty znáša žalovaný. Poukázal aj na aktuálny záver rozhodovacej praxe, podľa ktorej u nebankových subjektoch nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Ak teda žalovaný namieta výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, musí v rámci odôvodnenia preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne podstatne vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektami poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov. Špecifikoval, že pokiaľ ide o poplatok tento v 1/3 predstavuje úrok v zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka a v 2/3 náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu s administratívou s tým spojenou. Na preukázanie výšky trov mediáčného konania zaslal ako prílohu návrh na začatie mediáčného konania a písomné vyhlásenie mediátora o skončení mediácie. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že ho zruší a vec vráti súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

9. Dňom 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte aj „CSP“), ktorý v zmysle § 470 ods. 1 stanovuje, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa prvej vety odseku 2 § 470 CSP však platí, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

10. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmal v medziach daných § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

11. Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie

aj náležite odôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP. Úvodom odvolací súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi.

12. Okresný súd založil svoje rozhodnutie na tom skutkovom základe, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. y/ zák. č. 129/2010 Z. z. v dôsledku čoho je v spojení s § 11 tohto zákona úver okresným súdom považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd sa s uvedeným právnym záverom okresného súdu stotožňuje a taktiež zdôrazňuje, že práve údaj o priemernej hodnote RPMN je jedným z tých údajov, ktorého neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto absencia uvedenej obligatórnej náležitosti je dôvodnou pre posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru. Uvedený právny záver okresného súdu žalobca v odvolaní ničím nerozporoval a tento právny záver ani žiadanými skutkovými tvrdeniami nespochybnil.

13. Jediným odvolacím dôvodom žalobcu bola skutočnosť, že okresný súd nedôvodne pri rozhodovaní aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka napriek tomu, že medzi účastníkmi zmluvy o úvere došlo k dohode o tom, že na ich právne vzťahy sa budú vzťahovať ustanovenia Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti je však nevyhnutné poukázať na tú skutočnosť, že ust. § 52 ods. 2 veta tretia Obč. zák. upravuje, že na všetky právne vzťahy, ktorých subjektom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Uvedená veta bola do ust. § 52 ods. 2 Obč. zák. doplnená novelou Občianskeho zákonníka vykonanou zákonom č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru, alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku, alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho, účinnou od 01. 05. 2014. Vzhľadom na absenciu prechodných ustanovení uvedeného zákona sa ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka vzťahuje na všetky právne vzťahy, ktoré vznikli aj pred týmto dňom jeho účinnosti. Ak teda došlo medzi účastníkmi zmluvy k dohode o tom, že sa budú ich vzťahy riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka, ide o dojednanie, ktoré je v rozpore so zákonom. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa, najmä sa spotrebiteľ nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie, pričom v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné.

14. Žalobca taktiež namietal, že odplata dojednaná v zmluve o úvere je odplátou primeranou, s ktorým záverom sa odvolací súd nemôže stotožniť. Ak totiž pri poskytnutí úveru na sumu 350 €, ktorý úver mal žalovaný splatiť do jedného roka za celkovú odplatu vo výške 322 €, potom celková odplata žalovaného za poskytnutie úveru predstavuje v prepočte 90 % ročne. Odvolací súd sa preto stotožňuje s právnym záverom okresného súdu, podľa ktorého ide o dojednanie odplaty v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a preto o dojednanie neplatné.

15. Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (poctivosť, nezneužívame výkonu práv, nešikanóznym spôsobom výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov). Vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 137/2003 (Zo súdnej praxe č. 62/2004) Najvyšší súd SR uviedol, že za právny úkon priechiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 OZ treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi. Ústavný súd SR už v náleze z 28. februára 1995 sp. zn. PL. ÚS 10/95 (Zbierka zákonov SR, čiastka 20, číslo 51/1995), ktorým rozhodol o nesúlade ustanovenia § 13 vyhlášky ministerstva spravodlivosti č. 45/1964 Zb. s ustanovením § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka okrem iného uviedol, že aj keď sú úroky z pôžičky (§ 658 ods. 1 OZ) predmetom zmluvnej voľnosti medzi účastníkmi neznamená to, že možno dohodnúť úroky v akejkoľvek výške. Dohoda o úrokoch musí byť v súlade s ustanovením § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Závisí preto od rozhodnutia súdu, aby v konkrétnom prípade ustálil, či výška dohodnutých úrokov je alebo nie je v súlade s dobrými mravmi. Uvedený nálež je pritom plne aplikovateľný aj v prípade, ak je predmetom posudzovania výška zmluvne dohodnutej odplaty za poskytnutie úveru.

16. Ústavným súdom vyslovený názor korešponduje s tézou (používanou predovšetkým právnou vedou a teóriou), že zásada zmluvnej voľnosti v súkromnom práve nie je absolútna a nachádza svoje

obmedzenie (z hľadiska obsahovej náplne právnych úkonov) napr. pri aplikácii korektívov rozporu s dobrými mravmi. Usmerňovanie zásady zmluvnej voľnosti prostredníctvom uvedených korektívov (ako aj pri zákonomn zázake) nepochybne prispieva k spoločenskej a právnej akceptácii zásady zmluvnej spravodlivosti v súkromnom práve.

17. Pokiaľ ide o primeranosť výšky zmluvných úrokov, odplaty za poskytnutie úveru - problematika dobrých mravov (na historickom národnom, ale aj európskom pozadí) úzko súvisí s doktrínou o neprípustnom, resp. neprímeranom znevýhodnení založenom právnom úkonom, tak typickou práve v prípade tradičnej "úžery". Táto doktrína nadobudla v modernom práve váhu a význam a slúži určitým obmedzujúcim spôsobom k naplneniu zásady zmluvnej spravodlivosti.

18. Existencia ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka neobmedzuje súd z možností posudzovania výšky dojednanej odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru aj cez prizmu dobrých mravov. Nemožno totiž opomenúť, že dobré mravy sú pojmom inherentným s právnom poriadkom, nakoľko samotné dobré mravy len dopĺňajú písané normy pozitívneho práva o vyvážený a spravodlivý širší rámec založený na analýze oprávnených záujmov. Stojá na úrovni nepísaného práva, ktorého hlavné zložky predstavujú všeobecné právne zásady a všeobecne uznávané normy morálky. Systém pozitívneho práva je tak zabezpečený (všeobecnou) dimenziou spravodlivosti. V zmysle uvedeného sa aj na výšku odplaty za poskytovanie finančných prostriedkov je potrebné pozeráť nielen z hľadiska platnosti jej dojednania v zmysle účinného zákonného ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ale aj z hľadiska toho, či takto dojednaná odplata v podobe úrokov a poplatkov neodporuje všeobecnej predstave primeranosti za zachovania základných zásad, na ktorých je občianske právo postavené t. j. okrem iného i na zachovanie zásady equity. Pritom platí, že neprímerane vysoký úrok je nepochybne v rozpore s dobrými mravmi. Navyiac odvolací súd zdôrazňuje, že dobré mravy netvoria pevný a uzavretý normatívny systém, ale sú skôr merítkom etického hodnotenia konkrétnej situácie a jej súladu so všeobecne uznávanými pravidlami slušnosti a poctivého konania.

19. Aj keď v prípade tzv. nebankových subjektov možno pripustiť isté navýšenie úrokovej miery úveru oproti bankám a to najmä z dôvodu, že úvery poskytnutú aj menej bonitným klientom a musia počítať s vyššou mierou nesplácaných úverov, tak potom odplata vo výške 90 % je absolútne mimo akejkoľvek rozumnej miery a súd takémuto dojednaniu nemôže poskytnúť ochranu. Dojednanú odplatu medzi účastníkmi konania v prejednávanej veci vo výške 90 % ročne, preto nie je možné charakterizovať inak ako úrok dojednaný v rozpore s dobrými mravmi, v dôsledku čoho okresný súd správne považoval zmluvu v časti odplaty za neplatnú v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Zmluvné dojednanie o administratívnom poplatku (322 €) navyiac nepochybne spôsobuje aj značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa, oprávňuje dodávateľa na neprímerane vysoké plnenie, ktoré je „skryté“, nielen v odplate spočívajúcej v platení dohodnutých úrokov, ale aj ako vedľajšie zmluvné cenové dojednanie (keďže cenovým dojednaním vo vzťahu k hlavnému predmetu plnenia je pri zmluve o úvere dojednanie o úroku), preto toto dojednanie podlieha prieskumu v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

20. Odvolacie dôvody zo strany žalobcu neboli dôvodné. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a ani ju svojimi tvrdeniami nespochybnil. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok potvrdil ako v celom rozsahu vecne správny a to vrátane výroku o náhrade trov konania, keď okresný súd priznal náhradu trov konania strane sporu, ktorá bola v konaní plne úspešná. Uvedené odvolací súd uvádza napriek tomu, že konkrétnymi dôvodmi rozhodnutie o náhrade trov konania nebolo odvolaním napadnuté, ide však o závislý výrok.

21. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania. Žalovanému však v odvolacom konaní trovy odvolacieho konania, ktoré by boli preukázané odôvodnené a ktoré by predstavovali účelne vynaložené výdavky (§ 251 CSP), nevznikli, preto odvolací súd rozhodol, že žalovaný nárok na ich náhradu nemá.

22. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).